

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobkyně: I.M., E.č. B002098, státní příslušnost Ukrajina, zastoupena: Mgr. Michal
Vostřel, advokát se sídlem Karlovy Vary, T. G. Masaryka 937/30, proti **žalovanému:**
Ministerstvo vnitra ČR, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti
rozhodnutí žalovaného ze dne 14.1.2015 č.j. OAM-157/ZA-ZA14-K01-2014,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobkyně v **žalobě** poukázala na to, že přestože nebyla členkou žádné politické strany, politicky se na Ukrajině angažovala její matka a útoky vůči žalobkyni i její rodině byly beze všech pochybností motivovány právě politickou činností ve Straně regionů. Samotná skutečnost, že žalobkyně sama nebyla aktivním členem politické strany, neodůvodňuje podle ní závěr správního orgánu, že není pronásledována za uplatňování politických práv a svobod. Žalobkyně poukázala na rozsudek NSS ČR ze dne 30.9.2008 sp. zn. **5 Azs 66/2008**, podle něhož „*pokud nelze určité tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu doložit, ale ani vyvrátit listinnými či jinými důkazy, a žadatel splní podmínky článku 4 odst. 1 Směrnice Rady 2004/83/ES, je správní orgán povinen z takového tvrzení vycházet.*“ Podle žalobkyně její tvrzení tak bylo prokázáno, když je správním orgánem opatřené informace nevyvracejí.

Dále žalobkyně namítala, že správní orgán vycházel pouze z informací podporujících rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, čímž porušil **§ 52 správního řádu**. Žalobkyně

nesouhlasila se závěrem správního orgánu, že na Ukrajině neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobkyni za vážnou újmu ve smyslu azylového zákona. K tomu žalobkyně předložila výtisky článků na www.idnes.cz a www.ihned.cz, datované 9.1. a 14.1.2015 a dále po vydání napadeného rozhodnutí z průběhu ledna a února 2015.

Žalobkyně namítala i nesprávné právní posouzení věci a poukázala na **§ 2 odst. 9 zákona o azylu** s tím, že se pokusila následujícího dne po útoku celý incident nahlásit státním orgánům, ale setkala se v budově státního zastupitelství v Dněprodzeržinsku s osobami, které budovu obsadily a zaměstnance vyhnaly, tudíž měla žalobkyně za to, že po této zkušenosti po ní nebylo možné spravedlivě požadovat, aby se pokusila zajistit si ochranu svých práv jiným způsobem u jiného státního orgánu, a proto nesouhlasila se závěry správního orgánu ohledně závěru, že soukromé osoby nelze podřadit za původce pronásledování dle § 2 odst. 9 zákona o azylu. Obecná informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 8.1.2014, o tom, že existuje možnost vyhledat pomoc a podat i stížnost proti neadekvátnímu postupu policejních služeb, a to u prokuratury nebo u útvaru vnitřní kontroly konkrétního policejního okrsku, tato obecná informace podle žalobkyně nevylučuje, že v konkrétním případě žalobkyně došlo k jednání, které popsala.

Žalobkyně měla také za to, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení, když se dostatečně nevypořádal s důvody pro neudělení **humanitárního azylu**. Toto odůvodnění považuje žalobkyně za nedostatečné a nepřezkoumatelné, přestože žalobkyně je srozuměna s tím, že na posouzení, zda se jedná o případ hodný zvláštního zřetele, není právní nárok.

Žalobkyně namítala, že se správní orgán nedostatečně vypořádal s důvody, pro něž se žalobkyně nemůže **vrátit do své vlasti**. Správní orgán se podle žalobkyně nezabýval skutečností, že žalobkyně již před svým odjezdem byla vystavena nelidskému a ponižujícímu zacházení a má za to, že jednání těchto osob je nutné podřadit pod ust. § 2 odst. 8 zákona o azylu, když tyto neznámé soukromé osoby je nutno považovat za původce jednání dle § 2 odst. 9 zákona o azylu. Skutečnost, že na Ukrajině probíhá ozbrojený konflikt, je podle žalobkyně nepochybně dokázána jí doloženými zprávami. Podle žalobkyně ani po mírových jednáních v Minsku dne 12.2.2015, kdy bylo dohodnuto příměří, nedošlo k zastavení bojů. Vzhledem k tomu, že ozbrojený konflikt probíhá, hrozí žalobkyni v návaznosti na tento konflikt v případě návratu vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí. Žalobkyně rovněž připomněla, že neznámé osoby, které žalobkyni unesly, jí sdělily, že si ji najdou kdekoli.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** uvedl, že jediným důvodem k podání žádosti žalobkyně byla její údajná diskriminace v zemi původu z důvodu politické angažovanost její matky, která se projevila i v pokusu o fyzický nátlak na osobní integritu žalobkyně, trestní oznámení však neučinila. Dle vlastního vyjádření sama nebyla nikdy veřejně či politicky aktivní a se státními orgány problémy neměla. Žalovaný považuje rovněž za nesporné, že útok vedený formou ponižujících rasových nápisů nebyl bezprostředně veden proti žalobkyni, která se rozhodla k emigraci na doporučení své matky na základě subjektivních dojmů, které však nemají oporu v informačních zdrojích. Tyto obavy nelze hodnotit jako azylově relevantní důvody dle § 12 zákona o azylu. V celém řízení žalobkyně setrvala na tvrzení založeném na subjektivním pocitu, který není konformní s objektivními informačními zdroji hodnotícími

bezpečnostní situaci v zemi původu. Žalovaný pečlivě vyhodnotil zprávy, které jsou objektivně vnímány jako nesporné a důkladně doložené. Konstrukci žalobních bodů žalovaný hodnotil jako obecný výčet ust. správního řádu a zákona o azylu bez upřesnění, které konkrétní důkazy či podklady v odůvodnění rozhodnutí chybí. Žalovaný považuje rovněž za liché tvrzení žalobkyně, že správní orgán nezjistil důsledně skutečný stav věci, pokud žalobkyně sama neuvedla skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí. Právo na doplnění či vyjádření ke skutkovému ději bylo žalobkyni zachováno, avšak neuplatnila žádné námítky či připomínky a svého práva na doplnění nevyužila. Je známým jevem i v zemích nejvyššího standardu ochrany lidských práv a důsledné demokracie, že příslušníci určité rasy, národnosti, náboženského vyznání, sociální skupiny nebo politického přesvědčení se mohou stát u svých spoluobčanů právě pro tyto vlastnosti terčem útoků a diskriminačních postupů. To samo o sobě není pronásledováním dle § 12 zákona o uprchlících. Pronásledováním není ani masový výskyt těchto jevů v určité zemi za předpokladu, že tu nejde o součást státní politiky, tedy nejde o jevy státní mocí buď přímo vyvolané, podporované, vědomě trpěné či záměrně nedostatečně potlačované. Jestliže však orgány státní moci takové jevy cíleně potírají, nelze mluvit o pronásledování ani tam, kde možnosti státních orgánů nejsou dostatečné a taková opatření nemají trvalý a stoprocentní efekt. „*Tvrdí-li žadatel, že emigroval pro odůvodněný strach z pronásledování pro své politické přesvědčení, je přinejmenším zapotřebí, aby byl schopen doložit, že vůbec nějaké politické přesvědčení má, že je schopen je formulovat a prezentovat a stává se proto ve své zemi vládním úřadům či jiným místům nepohodlným, je proto pronásledován nebo lze takové pronásledování důvodně očekávat.*“ (z rozsudku Vrchního soudu ze dne 31.8.1998 sp. zn. 5 A 514/97). Žalobkyně žádné skutečnosti v tomto smyslu pod pojmem pronásledování netvrdila. O humanitární azyl podle žalovaného nelze žádat, na jeho udělení není právní nárok (viz rozsudek NSS ze dne 15.10.2004 sp. zn. **3 Azs 12/2003** a další). Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení, které podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejudikatura III. US 101/95). Z tohoto pohledu považuje návrh žalobkyně za právně irelevantní, nemající zákonnou oporu a v rozporu s judikaturou. „*Pokud účastník svého práva navrhopvat důvody pro udělení humanitárního azylu nevyužil, ač k tomu měl příležitost, nelze se žalobou ani kasační stížností, takového práva domáhat.*“ (rozsudek NSS v Brně ze dne 9.11.2006 sp. zn. **7 Azs 128/2006**). Za důvody hodné zvláštního zřetele odůvodňující udělení humanitárního azylu se podle žalovaného dle ustálené judikatury praxe výslovně nepovažují obtíže žalobkyně stran možnosti seberealizace. K otázce neudělení doplňkové ochrany žalovaný citoval z rozsudku NSS sp. zn. **5 Azs 36/2008** ze dne 28.5.2009, podle něhož k udělení doplňkové ochrany je třeba splnit kumulativně všechny podmínky § 14a odst. 1 zákona o azylu. Země původu žalobkyně je z pohledu standardu stanoveného § 14a odst. 1 zákona o azylu hodnocena jako země, kde existuje účinná ochrana před vážnou újmou ve smyslu článku 7 odst. 2 Kvalifikační směrnice a žadatelka k ní má přístup. To platí i pro situaci, kdy lze vyhledat účinnou ochranu v jiné části země. NSS akceptuje z hlediska standardu důkazního břemene podle žalovaného test „přiměřené pravděpodobnosti“ zkoumání odůvodněnosti strachu z pronásledování a test reálného nebezpečí pro zkoumání důvodnosti obav, že cizinec utrpí vážnou újmu. Vznik vážné újmy v režimu doplňkové ochrany je vázán na dvě kumulativní podmínky, a to být vystaven trestu smrti nebo být podroben mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, jakož i vážného ohrožení života nebo tělesné integrity, a dále jde o podmínku posouzení míry a intenzity porušování lidských práv.

Žalovaný při hodnocení situace v zemi původu vycházel z průběžně aktualizovaných informací ohledně bezpečnosti ve vazbě na stav a míru dodržování lidských práv a skutečný stav dle svého názoru zjistil úplně a řádně.

Ze **správního spisu** vyplývá, že dne 8. dubna 2014 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany, kde uvedla, že svoji vlast opustila 21. února 2014. Tehdy napadli její matku a potom i ji. Dne 16.2.2014 napadli matku u ní doma lidé z Pravého sektoru. Žalobkyni pak napadli 19.2.2014 v Dněprodzeržinsku před jejím domem. Bydlí asi 20 minut od domu rodičů. Matka jí poté poradila, aby odjela do bezpečí z Ukrajiny. Matce žalobkyně stále vyhrožují. Druhý den po napadení šla žalobkyně toto ohlásit na prokuraturu, tam jí ovšem řekli, že je to její vina a vina její matky, a oznámení nepřijali. Dále žalobkyně odjela proto, že současná situace na Ukrajině je velmi nebezpečná. Podpálili kancelář její matky v ulici Pionýrská 4. Její matka pracovala pro Stranu regionů, dostávala za to mzdu, byla vedoucí regionální kanceláře této strany. Dne 20.2.2014 žalobkyně již cestovala do Kyjeva na letiště. Tehdy telefonovala své matce, která jí řekla, že už nejde druhý den do práce, protože jí spálili kancelář a jejího kolegu zabili. Na otázku, z jakého důvodu žádá o udělení mezinárodní ochrany, uvedla, že se její matka bojí o její život a žalobkyně je z celé situace v šoku. Také se bojí o svůj život a zdraví.

V pohovoru ze dne 8.4.2014 žalobkyně uváděla, že její matka se s dalšími členy Strany regionů scházela v Dněpropetrovsku, kde psala nějaké zprávy, přijímala nové členy strany, jednala s nimi. Také prováděla agitační činnost. Hodně lidí její matku zná i v Dněpropetrovsku. Regionálních kancelářů Strany regionů je čtrnáct. Právě v Dněpropetrovsku je největší kancelář. Žalobkyně sama zná osobně velké funkcionáře jako předsedu a další členy strany. Její matka měla jednání i s Janukovyčem, když byl v jejich oblasti na návštěvě. Její matce vyhrožovali i dřív, ale to jim neřekla. Ale když rodičům začali vyhrožovat a na dveře jim malovali židovskou hvězdu a psali, že jsou Moskali, to vyplývá z toho, že dědeček žalobkyně je Žid. Pak přišel za její matkou pán a řekl, aby podepsala papír, že ve Straně regionů pracovala pod nátlakem. Její matka to nepodepsala. Její matce začali vyhrožovat, že mohou zabít její dceru, tedy žalobkyni. S matkou žalobkyně cloumali, pak ji pustili. To se odehrálo 16.2., vyprávěla jí to matka. Volala jí a upozornila žalobkyni, aby nikam nechodila. V Dněpropetrovsku podpálili následně kancelář, kancelář v Petrikovce zůstala. K podpálení kanceláře došlo až po odjezdu žalobkyně. Jednoznačně to podle žalobkyně byli lidé z Pravého sektoru podle toho, jak přišli k její matce a chtěli, aby podepsala dokumenty, že pracovala ve Straně regionů pod nátlakem. Tito nosí šedé oblečení, něco jako stejnokroje. Dne 19.2.2014 byla žalobkyně blízko domu, na silnici viděla nějaký autobus, z boku zahlédla někoho, kdo jí přetáhl pytel přes hlavu. Lekla se a omdlela. Naložil ji do auta, jeli asi 10 minut. Když auto zastavilo, šli do nějaké kanceláře, tam jí sundali pytel z hlavy. Někáký pán jí začal dávat otázky, žalobkyně jim nerozuměla, byly spojeny s politikou. Ptali se na jména lidí, které v životě neslyšela. Pán za stolem na žalobkyni křičel, druhý, který stál, jí dal facku, narazila hlavou na zeď a spadla na zem. Pak jí zase natáhli na hlavu pytel, posadili do auta a vysadili na stejném místě, kde ji naložili. Poté ji odvezli domů rodiče. Následující den šla podat oznámení na prokuraturu. Pán, který žalobkyni vyslechl, řekl, že jsou vinny obě s matkou samy. Dal papír a tužku žalobkyni, aby to sepsala písemně. Potom, co jí toto řekl, žalobkyně odpověděla, že nemá cenu trestní oznámení podávat, nic nenapsala a odešla. Rodiče čekali před prokuraturou. Matka jí řekla, ať odjede z tohoto státu. Žalobkyně získala řecké vízum, protože plánovala dovolenou do Řecka. V cestovní kanceláři, kde jí vyřizovali vízum, žalobkyni prodali letenku až do Prahy přes Atény. Její sestra žije také

v Dněproderžinsku, ale matka se s ní přestala kontaktovat, aby jí neublížila. Žalobkyně se ve své zemi už na jiné orgány nebo mezinárodní nevládní organizace neobrátila, když přišla z prokuratury za rodiči, ihned odjela. Sama ve vlasti veřejně či politicky aktivní nebyla, pouze pomáhala matce, ta jí např. řekla, že má odvézt nějaký seznam, tak ho někam odvezla. Problémy se státními orgány sama neměla. Uvedla, že na Ukrajině panuje bezpráví.

V písemně sepsané žádosti ze dne 31.3.2014 žalobkyně uváděla, že od incidentu s její matkou se situace dále zhoršovala, kdy následující den rodiče na svých dveřích objevili nápis Moskali a vedle namalovanou Davidovu šesticípou hvězdu. Když byla žalobkyně přepadena, výslech trval několik hodin a byly jí kladeny neustále stejné otázky. Ptali se jí na činnost politickou a na činnost její matky. Říkala jim, že nic neví a že na setkání pořádaná Stranou regionů chodila pouze jako výpomoc. Když ji vrátili na původní místo, kde byla unesena, řekli jí, ať vyřídí matce, ať spolupracuje, jinak dokončí, co začali. Zároveň ji ujistili, že od nich nemá kam utéci, že Majdan pohltí celou Ukrajinu a že Moskali a Židé už se nikde neschovají. V kanceláři státního zastupitelství následující den ji vyslechl muž, který se choval velice podezřele. Vůbec nevypadal jako státní zástupce nebo zaměstnanec státní správy. Vyjadřoval se velice neformálně. Poté, co žalobkyni vyslechl, řekl jí, že, co se jí stalo, si ona a její matka pravděpodobně zasloužily a že nastal čas odplaty za to, co prováděly s ukrajinským lidem celá léta. Teprve poté se žalobkyně dozvěděla, že zaměstnanci státního zastupitelství byli napadeni a donuceni opustit budovu a toto nebyl žádný státní zástupce. Podle žalobkyně odstěhovat se do jiné části Ukrajiny v jejím případě nemělo smysl, neboť lidé, kteří je pronásledovali, jim důrazně vysvětlovali, že je najdou kdekoli. Obavy z těchto lidí má i v ČR, jsou totiž napojeni na vládní struktury. Podle žalobkyně podobný scénář se odehrál i v jiných městech Ukrajiny, budovy orgánů místní samosprávy byly rabovány a zaměstnanci byli nuceni opustit svá pracoviště. Rodiče ji donutili zemi opustit, protože jako jediná z rodiny měla tuto možnost, když měla již udělené schengenské vízum. Ukrajina podle žalobkyně nemůže být v současnosti považována za bezpečnou zemi dle § 2 odst. 1 azylového zákona, neboť státní orgány Ukrajiny nejsou schopny zajistit dodržování lidských práv na území Ukrajiny, ale samy tato práva porušují, když odmítají řešit stížnosti obyvatel na četná porušování lidských práv a základních svobod. Porušování lidských práv a základních svobod orgány státní moci přehlíží. Struktura státní správy je nedávnými událostmi silně narušena jak z organizačního hlediska, tak i z personálního. Mnoho zaměstnanců bylo bezdůvodně propuštěno, resp. lépe řečeno nezákonně donuceno odejít. Do struktury státních orgánů pronikly osoby, které nejenom nejsou dostatečně kvalifikovány k výkonu veřejné správy, ale často se také jedná o osoby krajně pravicového smýšlení, otevřeně pohrdající konceptem nezadatelných základních práv a svobod. Žalobkyně přiložila k žádosti na USB nosiči několik videí s tím, že na videu č. 1 je znázorněno, jak zaměstnanci státního zastupitelství jsou napadeni osobami krajně pravicového smýšlení vedenými známým extrémistou, na dalším videu je tatáž osoba veřejně prohlašující, že si nechá své nelegálně držené zbraně a nevzdá se jich. Tato osoba byla před několika dny zabita v přestřelce. Na videu č. 3 jsou extrémisté, kteří donutili ředitele televizní stanice odstoupit z funkce. Poslední video ukázalo muže v maskách, jak na ulicích bijí policisty. Současně poukázala na internetový odkaz k vyjádření paní Tymošenkové ohledně Rusů. Žalobkyně poukázala i na to, že z matčiny strany je Ruskou a po otci Židovkou a politická činnost její matky, a tudíž i omezená angažovanost žalobkyně během akcí Strany regionů je některými lidmi na Ukrajině vnímána jako zrada ukrajinských zájmů. Žalobkyně tvrdila, že se vždy cítila být Ukrajinkou.

V doplňujícím pohovoru ze dne 18.12.2014 žalobkyně uvedla, že s matkou je pořád v kontaktu, situace je stále složitější tím spíš, že její matka stále pracuje ve Straně regionů. Je již důchodce, takže je to pro ni jednodušší, že pracuje přímo ve straně, ale jinak pro příznivce této strany je to z hlediska hledání práce velmi složité. Přímo v centru Dněpropetrovska na centrálním náměstí podpálili celý dům se sídlem Strany regionů. Rodiče žijí asi 40 minut jízdy o d města v soukromém domě a jejich plot je kolem dokola popsán hesly židomoskalové a židovskými hvězdami. K dotazům na záznamy USB uvedla, že jimi chce dokázat, že ji chtějí vyštvat z Ukrajiny a jaká je na Ukrajině situace, když po prvních útocích na matku a na ni chtěla učinit oznámení na policii, ale odmítli ji. Úředník jí do očí řekl, že si za to mohou samy. K dalšímu dotazu spočívajícímu v tom, že od doby jejího odjezdu z Ukrajiny se tamější situace značně změnila, proběhly prezidentské a parlamentní volby, a z jakého důvodu tedy v současné době odmítá návrat do vlasti, uvedla žalobkyně, že by si nedokázala najít práci. Znovu opakovala, že pro její matku je to jednodušší jako důchodkyni, ta pracuje přímo pro stranu ještě fungující. Rozhodně se nijak veřejně neprezentuje, ale jinak všichni, kdo jsou spojováni s touto stranou, nemají šanci najít si práci. Žalobkyně z posledního pracovního poměru na Ukrajině odešla na vlastní žádost. Petrikovský rajon je velmi malý, každý zná každého, a tak žalobkyni všichni znali. Všichni také věděli, proč odjíždí. K dotazu, proč by nemohla najít práci na jiném místě na Ukrajině, uvedla, že nikoho nezná. Po celou dobu byla v kontaktu s matkou a ta tvrdí, že na Ukrajině je to teď hotová katastrofa. Je s ní v kontaktu přes Skype. Její matka pracuje pro stranu i nyní, ale nijak to nezveřejňuje, dala žalobkyni najevo, že takové otázky nemá klást. V případě návratu žalobkyně do vlasti by ji matka zavřela doma a nikam by ji nepouštěla. Když došlo k prvním případům vyhrožování, vydírali právě tím, že ublíží jejím dětem. Proto jí matka řekla, že je pro ni jednodušší, když je žalobkyně pryč. Žalobkyně nechtěla odjíždět, vůbec neznala institut azylu, to všechno jí řekla matka. Její sestra ke Straně regionů nemá vůbec žádný vztah, má malé dítě, nikdo ji nezná. Žije společně s rodiči nyní v Petrikovce. Žalobkyně uvedla, že by se nemohla obrátit ani na policii, stačí, že by řekla své jméno.

Správní orgán opatřil informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 1. srpna 2014 o situaci na Ukrajině, podle níž možnosti přistěhování v rámci Ukrajiny jsou standardní, úřední omezení neexistují, v praxi se lze přestěhovat a dlouhodobě žít jinde, než kde je člověk registrován k trvalému pobytu, aniž by to ukrajinské úřady zjistily. Na Ukrajině existuje možnost vyhledání pomoci v případě poškození způsobeného trestnou činností či porušování práv a svobod. Stížnost proti postupu policejních složek lze podat u prokuratury, příp. u útvaru vnitřní kontroly konkrétního policejního okrsku. Stížnost proti konání jiných orgánů státní moci lze opět podat u prokuratury. Součástí spisu je dále informace Zastupitelského úřadu v Kyjevu ze dne 10.3.2014, informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 29. května 2014. V informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16. dubna 2014 se zdůrazňuje, že z bezpečnostního hlediska je klidná situace na západě a ve středu Ukrajiny. Z mapy administrativního členění Ukrajiny je zřejmé, že Dněpropetrov sousedí přímo s Doněckem. Správní spis obsahuje i zprávy Úřadu vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 15. června 2014 a ze dne 16. září 2014 a zprávy ČTK počínaje 25. březnem 2014, kde se uvádí, že ukrajinské Ministerstvo vnitra se dostalo do ostrého konfliktu s ultrapravicovými radikály z Pravého sektoru, kteří vyhlásili válku ministru za smrt jednoho ze svých vůdců. Ministerstvo nařídilo všem polovojenským organizacím, aby bezodkladně složily zbraně, přičemž konflikt vyvolala smrt O.M. Dále je zde zpráva ČTK datovaná 1.10.2014, opět se týká vztahů k Pravému sektoru a obsahem je důrazné varování adresované nacionalistům z organizace Pravý sektor ukrajinským ministrem vnitra A.A. V reakci na útok pravicových

radikálů proti proruskému poslanci prohlásil, že Evropa a Amerika se mohou po podobných incidentech od Ukrajiny odvrátit. Důvodem incidentu byl lustrační zákon, jehož je poslanec Š. odpůrcem. Zpráva ze 26.10.2014 po parlamentních volbách zasedne v nově zvoleném ukrajinském parlamentu i vůdce extrémní pravice D.J. Naopak jeho strana Pravý sektor ve volbách neuspěla. Nejnovější je zpráva ČTK z 5. ledna 2015, podle níž s novým rokem skončila první etapa lustrací, jejímž cílem je zbavit vlivu bývalé aktivní stoupence svrženého režimu. Zatímco v první fázi byly prověrky loajality zaměřené na funkcionáře centrálních orgánů státní správy a pracovníky justice a médií, druhá etapa má zkoumat minulost pracovníků ukrajinských oblastí a okresních správních orgánů. Prakticky všichni, kdo prověrkami neprošli a byli zbaveni funkcí, se brání soudně. Žalobkyně byla seznámena s obsahem správního spisu a nenavrhl doplnění podkladů a nechtěla se k nim vyjádřit.

Z žalobou **napadeného rozhodnutí** vyplývá, že podle žalovaného důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně jsou výhrůžky osob z Pravého sektoru její matce, následný únos žalobkyně a obava z návratu do oblasti, kde by za současné situace nenalezla zaměstnání z důvodu matčinych aktivit v politické straně bývalého prezidenta země. A to kvůli pomoci matce s výkonem činnosti pro tuto stranu, a dále z důvodu původu rodiny, která má ruskožidovské kořeny. Správní orgán konstatoval, že žalobkyně nebyla nikdy členkou politické strany a neuvedla, že by se ve vlasti jakkoli politicky angažovala. Sice vypověděla, že se zapojila do činnosti Strany regionů, ale zároveň uvedla, že pouze vypomáhala své matce, která byla členkou této strany, především v organizačních záležitostech. Zmínila převoz dokumentů k zajišťování občerstvení. Výslovně sdělila, že sama se politicky nijak neangažovala a důvodem byla pouze snaha pomoci matce, nikoli uplatňovat politická práva a svobody ve smyslu zákona o azylu. Žalobkyně tedy činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod nevyvíjela a správní orgán odkázal na informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16. dubna 2014, podle které nedochází k politickým persekucím a lidskoprávní problémy nejsou politického rázu, a tudíž nedospěl k závěru o naplnění důvodů ve smyslu **§ 12 písm. a) zákona o azylu**. Dále motivem trestného činu, který byl na žalobkyni ve vlasti spáchán, byla nejspíše pomsta vůči představitelům bývalého režimu. V každém případě se však jednalo o jednání soukromých osob, které nelze bez dalšího přičítat státním orgánům Ukrajiny. Aby bylo možné hovořit o pronásledování ve smyslu azylového zákona, musí v souladu s **§ 2 odst. 9 zákona o azylu** původcem pronásledování být stát. Původcem může být soukromá osoba jen za předpokladu, že lze prokázat, že stát není schopen nebo ochoten odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním, přičemž důvodem k takovému jednání musí být pohnutky stanovené taxativně zákonem o azylu. Podle správního orgánu nebyly zjištěny skutečnosti, které by toto naznačovaly. Žalobkyně sice zašla na prokuraturu s úmyslem podat trestní oznámení, avšak poté, co se setkala s neadekvátním přístupem muže, který se v tu chvíli nacházel v kanceláři prokurátora a který ani žádným státním zástupcem nebyl, žádné oznámení nepodala a svoji situaci ve vlasti nijak dále neřešila, souhlasila s návrhem svých rodičů na odjezd z Ukrajiny. Žalobkyně tak podle názoru správního orgánu nevyužila všechny možnosti, které jí právní systém vlasti k ochraně jejích práv a zájmů umožňuje. Z informace Ministerstva zahraničních věcí z 1. srpna 2014 podle správního orgánu vyplývá, že existuje v případě poškození způsobeného trestnou činností možnost vyhledat pomoc a rovněž existuje stížnost proti neadekvátnímu postupu policejních složek, a to u prokuratury, příp. u útvaru vnitřní kontroly konkrétního policejního okrsku. Správní orgán považuje za neopodstatněné tvrzení, že státní orgány ve vlasti nejsou schopny zajistit pořádek a útoky Pravého sektoru nijak neřeší. Z informací je zřejmé, že jeden z vůdců této organizace, A.M., byl zastřelen při zatýkání, přičemž byl

ukrajinskými úřady označen za gangstera. Další aktivisté z Právěho sektoru byli zatýkáni. Svůj nesouhlas s útoky těchto radikálů vyjádřili i představitelé vlády. Nelze tak podle správního orgánu bez dalšího tvrdit, že by státní orgány Ukrajiny žadatelce neposkytly v její situaci náležitou ochranu. Byť žalobkyně hovořila o útocích zapříčiněných židovsko-ruským původem rodiny, tedy ohledně tvrzených nápisů na příbytku jejích rodičů, nezmínila se o tom, že by sama či členové její rodiny podnikli vůči tomuto jednání adekvátní kroky prostřednictvím právního systému Ukrajiny. Žalovaný poukázal na usnesení ukrajinského parlamentu ze dne 20.5.2014 nazvané Memorandum o souladu a míru předpokládající decentralizaci a zvláštní postavení pro ruský jazyk. Poukázal rovněž na informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16. dubna 2014, podle níž nedochází k politickým persekucím a práva jazykových menšin nejsou porušována. Rovněž dle předsedy sdružení židovských obcí na Ukrajině nedochází k nárůstu antisemitismu. Ohledně potíží v oblasti zaměstnání v případě návratu do země správní orgán konstatoval, že ekonomická nouze v zemi původu nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, a není tedy důvodem ani pro udělení azylu, byť by životní podmínky v dané zemi byly sebevíc tíživé, ledaže by ekonomická opatření byla skrytě namířena proti určité národnostní, rasové nebo politické skupině. Nic takového však v případě žalobkyně nebylo zjištěno, a to přes žadatelkou tvrzené obavy z potíží získat práci kvůli politické činnosti její matky. Správní orgán odkázal na informace, podle kterých se na Ukrajině zvýšila úroveň nezaměstnanosti, mnoho podniků ukončilo svoji činnost. Dále se hovoří o nezákonných propuštěních, ale v souvislosti s tím i o množství žalob proti tomu podaných. Správní orgán na základě toho dospěl k závěru, že nelze hovořit o tom, že by dopad aktuální ekonomické situace na žadatelku měl mít nějaký diskriminační charakter, nebo že by v případě diskriminačního jednání nenalezla žalobkyně přiměřenou ochranu na Ukrajině. K obavám z bezpečnostní situace žalovaný konstatoval, že je mu známa situace v zemi a odkázal na to, že osoby, které byly donucené opustit svou vlast na základě ozbrojeného národního nebo mezinárodního konfliktu, nejsou dle Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka, podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků (Ženeva 1951) a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků (New York 1967), považovány za uprchlíky, pokud současně nelze prokázat existenci jejich pronásledování z důvodů uvedených v zákoně o azylu. Přestože je bezpečnostní situace na jihu a východě Ukrajiny aktuálně složitá, nelze na základě dostupných informací hovořit o tom, že by na Ukrajině probíhal vnitřní ozbrojený konflikt. Dochází dle zprávy infobanky ČTK pouze k lokálním střetům a občané Ukrajiny řeší své potíže prostým přestěhováním v rámci země. Žalobkyně pochází z města Dněprodzeržinsk v oblasti, která je od oblastí zasažených střety značně vzdálena. Mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu nikoli před jakýmkoli negativními jevy v zemi původu, nýbrž jen z důvodů uvedených v zákoně o azylu. Azyl lze udělit pouze osobě, která byla v zemi své státní příslušnosti pronásledována ze strany tamních státních orgánů pro své politické aktivity, rasu, národnost, pohlaví, náboženství či příslušnost k určité sociální skupině, neboť se takového pronásledování obává v případě návratu do země státní příslušnosti. V případě žalobkyně takové skutečnosti shledány nebyly, tedy nebyly shledány důvody dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobkyně na videích není vůbec zachycena. Žalovaný uvedl, že při svém rozhodování vycházel z informací všeobecně uznávaných a objektivních z různých zdrojů a že v případě O.M. nelze usuzovat, že by jeho činy byly státními orgány podporovány či trpěny. K otázce **humanitárního azylu** správní orgán uvedl, že se zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně, přihlédl také k jejímu věku a zdravotnímu stavu. Z výpovědi žalobkyně však nevyplýval žádný zvláštního zřetele hodný

důvod pro udělení tohoto druhu azylu. Žalobkyně je dospělou, plně právní způsobilou osobou, vydávající si na život prací a s dobrým zdravotním stavem. Nadto na udělení humanitárního azylu není právní nárok, je udělován pouze za výjimečných okolností v případě, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu podle § 12 a kdy by bylo zcela nehumánní azyl neudělit. V případě žalobkyně však správní orgán takové skutečnosti neshledal. K otázce doplňkové ochrany správní orgán konstatoval, že žalobkyně neuvedla a správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobkyni hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, když tento byl zrušen již v roce 2000. Dále se správní orgán zabýval otázkou, zda žalobkyni hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Vycházel z judikatury Evropského soudu, dle níž musí ponižení a pokoření, které je provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Dále lze doplňkovou ochranu shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat pouze v případě přidružení se jiných okolností, které dosud nelze předjímat. Správní orgán tak konstatoval, že nezjistil žádnou skutečnost, že by žalobkyně na Ukrajině byla vystavena skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy dle **§ 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu**, když nikdy neměla žádné potíže se státními orgány své země a není proti ní vedeno trestní stíhání. Podle správního orgánu je důležité, že původcem vážné újmy musí být zásadně veřejná moc a soukromá osoba může být původcem pouze za předpokladu, že veřejná moc není schopna či ochotna zajistit ochranu. Na Ukrajině jsou podle správního orgánu k dispozici mechanismy, jichž může žalobkyně v případě potíží využít. Podle dostupných informací nenasvědčuje nic ani případnému postihu ukrajinských občanů za podání žádosti o mezinárodní ochranu v zahraničí. Ukrajinská legislativa neumožňuje postih neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu. Ohledně postihu možných představitelů předchozího režimu správní orgán konstatoval, že žalobkyně sama členkou Strany regionů nebyla, ani neuvedla, že by proti ní bylo vedeno nebo se chystalo trestní stíhání. Správní orgán tak neshledal důvody ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Dále posuzoval, zda žalobkyni nehrozí v případě návratu do vlasti vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích ozbrojeného konfliktu. Správní orgán konstatoval, že v zemi původu mezinárodní ani vnitřní ozbrojený konflikt neprobíhá. Zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze ve 2 z 24 oblastí a přitom dochází pouze k lokálním střetům. Na západě a středu země je však situace klidná a občané řeší své případné potíže prostým přestěhováním v rámci země. Žalobkyně pochází z oblasti, která sousedí s oblastí Doněckou, ale ve městě Dněprodzeržinsk, které se nachází na pravém břehu řeky Dněpr, má i rodinné zázemí a toto s problematickými oblastmi přímo nesousedí. Místo trvalého pobytu žalobkyně tak není zasaženo střety. Nebyly tedy shledány důvody dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Rovněž nebylo zjištěno, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobkyně ve smyslu § 14b zákona o azylu.

K jednotlivým námitkám soud uvádí následující:

Žalobkyně v azylovém řízení tvrdila, že se ve své vlasti obává pronásledování z důvodu politické činnosti její matky, a kromě toho také z důvodu svého rusko-židovského původu.

Podle **§ 12 zákona o azylu** *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod (písm. a), nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství,*

národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště (písm. b).

Žalobkyně se v žádné fázi azylového řízení nezmiňovala, že by se v zemi původu snažila realizovat sama či ve spojení s jinými osobami jakékoliv z politických práv, resp. svobod výše vyjmenovaných. Rovněž netvrdila, že by vyvíjela jakékoliv politické aktivity, resp. motivem jejích aktivit byla pouze snaha pomoci matce. Již z tohoto důvodu v případě žalobkyně absentovaly zákonné podmínky pro udělení azylu na podkladě **§ 12 písm. a) zákona o azylu**.

Žalobkyně tvrdila, že v souvislosti s politickou činností její matky a s tím, že matce pomáhala, byla pronásledována soukromými osobami, přičemž toto pronásledování splňovalo podmínky ust. **§ 2 odst. 9 věty druhé zákona o azylu**. Podle tohoto ust. *původcem pronásledování nebo vážné újmy (§ 14) se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze dokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo jeho podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*

Soud se s tímto tvrzením nemohl ztotožnit. Žalobkyně nemožnost dovolat se ochrany v zemi původu vyvozovala ze skutečnosti, že den poté, co byla unesena, na prokuratuře místo státního zástupce byla osoba, která jí řekla, že co se jí a její matce přihodilo, si zasloužily. Žalobkyně nato sama vzdala sepsání oznámení. Z této jednorázové přítomnosti cizích osob v budově prokuratury nelze dovodit, že by státní moc v zemi původu byla zcela paralyzována a v rukou soukromých osob. Soud považuje za nedostačující pokus žalobkyně vstoupit do budovy prokuratury v napjaté situaci a nalézt tam osobu, kterou sama označila za osobu soukromou, nejednalo se o státního zástupce a tímto ukončit veškeré pokusy domoci se svých práv proti Pravému sektoru v zemi původu. Žalobkyně se nepokusila dále řešit svou situaci v zemi původu např. přestěhováním do jiné části země (s tvrzením, že jí ony neznámé soukromé osoby sdělily, že ji najdou všude), ani se nepokusila uplatnit ochranu svých práv prostřednictvím jiného státního orgánu nebo nevládních organizací. Ihned odjela ze země. Současně z opatřených (a výše citovaných) zpráv o zemi původu jasně vyplývá, že i proti postupu prokuratury lze uplatit stížnost, a také, že lze po zemi cestovat bez vědomí státních orgánů. Soud je proto nucen přisvědčit žalovanému především v tom, že žalobkyně nevyčerpala právní prostředky ochrany, které existují v zemi původu, a tudíž nelze žádosti o udělení azylu vyhovět na podkladě ust. **§ 2 odst. 10 písm. b) zákona o azylu**, podle něhož za pronásledování se nepovažuje, vztahuje-li se obava cizince z pronásledování pouze na část území země původu a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu a v této části státu má přístup k účinné ochraně před pronásledováním.

Jelikož dále z opatřených zpráv o zemi původu vyplývá, že existují právní prostředky ochrany, a současně radikálové z Pravého sektoru nejsou představiteli oficiální politiky země (ve volbách na podzim 2014 se nedostali do parlamentu), naopak současná vládní moc zakročuje v případech násilí, kterého se příslušníci Pravého sektoru dopouštějí (např. v žalobkyni zmíněné kauze O.M.), nelze uznat žalobní tvrzení, že byly splněny podmínky ust. **§**

2 odst. 9 věty druhé zákona o azylu, když nelze prokázat, že by Ukrajina nebyla ochotna či vůbec schopna zajistit odpovídající ochranu před pronásledováním ze strany této soukromé skupiny.

Smyslem práva azylu je poskytnout žadateli mezinárodní ochranu. Nejde však o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; nárok na udělení azylu vzniká jen z důvodů v zákoně taxativně stanovených, tj. z některého z diskriminačních důvodů vyjmenovaných v **§ 12 písm. b) zákona o azylu**.

Soud se ztotožnil se způsobem posouzení situace u žalobkyně, jak to učinil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, které je výše podrobně citováno. Žalovaný interpretoval ustanovení § 12 písm. a) i písm. b) zákona o azylu v souladu se stávající judikaturou a odpovídajícím způsobem je aplikoval na zjištěný skutkový stav.

Další žalobní námitka se týkala obstarávání pouze **podkladů**, které podporují závěr pro neudělení azylu. Soud tomuto tvrzení nepřisvědčil. Z výše provedeného shrnutí jednoznačně vyplývá, že žalovaný opatřil velké množství informací o politické situaci na Ukrajině a z jejich obsahu vyplývá, že jsou dostatečně aktuální a platné ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Za dostatečně věrohodné považuje soud zejména informace obsažené ve zprávě Úřadu vysokého komisaře OSN pro lidská práva. Rovněž ze zpráv ČTK jasné vyplývá, že ukrajinská státní moc nepodporuje protiprávní jednání krajně pravicových uskupení, vč. konkrétně Právěho sektoru. V této souvislosti je však nutné připomenout, že podklady, které žalobkyně předkládala, se netýkaly přímo jejího případu, mohly tedy mít pouze obecný charakter, a v tomto směru se s nimi správní orgán dostatečně vypořádal. Např. zprávami o konkrétním žalobkyni zmíněném případě O.M. správní orgán rovněž dostatečně konkrétně reagoval na předkládaná videa. Je rovněž důležité, že správní orgán ohodnotil situaci v delším časovém úseku a zhodnotil, že státní orgány Ukrajiny nepodporují tuto organizaci v jejích občasných radikálních násilných útocích, a to vyplynulo jednoznačně z těchto zpráv. Tudíž nebylo vyloučeno, aby se žalobkyně dále obracela na ochranu v rámci své země, v rámci státních orgánů své země. Je zřejmé, že státní zastupitelství policejní složky a další státní orgány nadále fungují i přes krátkodobě napjatou situaci v únoru loňského roku. Následně se situace zlepšila provedením parlamentních a prezidentských voleb. Je tedy zřejmé, že žalobkyně měla více usilovat o právní ochranu v rámci svého státu. Soud tudíž nemá za to, že by rozhodnutí bylo z tohoto hlediska nedostatečné a řádně odůvodněno či že by bylo nepřezkoumatelné.

Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Soud neshledal důvodnými žalobní body ani ve vztahu k ust. § 14 zákona o azylu, tj. ohledně otázky. K otázce udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu žalovaný uvedl, že „se zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně a přihlédl i k věku a zdravotnímu stavu. Z výpovědi žalobkyně však nevyplýnul žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalobkyně je dospělou, právně plně způsobilou osobou a její zdravotní stav je dobrý. Nadto na udělení humanitárního azylu není právní nárok, je udělován pouze za výjimečných okolností v případě, kdy nebyl shledán důvod

pro udělení azylu podle § 12 a kdy by bylo zcela nehumánní azyl neudělit. V případě žalobkyně však správní orgán takové skutečnosti neshledal."

Podle názoru soudu je takovéto posouzení možnosti udělení humanitárního azylu žalovaným přezkoumatelné, dostatečně individualizované a odpovídající zásadám logiky. Soud se ztotožnil s žalovaným v závěru, že ani obava z ekonomických potíží v zemi původu (např. z důvodu tvrzené nemožnosti získat zaměstnání) či z probíhajícího konfliktu nejsou „zvláštního zřetele hodnými důvody pro udělení humanitárního azylu“. Žalovaný v dané věci nepřekročil meze správního uvážení při posuzování splnění podmínek pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Otázkou humanitárního azylu se tedy žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval, přičemž soudní přezkum správního uvážení v otázce udělení azylu z humanitárních důvodů je omezený. Žalovaný správně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.10.2003 čj. **3 Azs 12/2003**, podle něhož *na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení; jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (§ 78 odst. 1 s. ř. s.)*. V daném případě soud neshledal porušení žádných procesních ustanovení při rozhodování o možnosti udělení humanitárního azylu. Z výše shrnutého obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí je pak zřejmé, že neudělení azylu z humanitárních důvodů žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil.

Podle **§ 14a zákona o azylu** se doplňková ochrana udělí žadateli, *jestliže nebudou splněné důvody pro udělení azylu a bude-li zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, by mu hrozilo skutečně nebezpečí vážné újmy, a nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem*. Podle **§ 14a odst. 2 zákona o azylu** se za vážnou újmu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Z výše shrnutého odůvodnění napadeného rozhodnutí je také zřejmé, že se žalovaný podrobně zabýval i možnými důsledky návratu žalobkyně do vlasti. Soud má za správný závěr žalovaného, že u žalobkyně nebyla shledána hrozba nebezpečí vážné újmy ve smyslu cit. § 14a odst. 2 zákona o azylu. Na danou situaci podle názoru soudu lze aplikovat právní názor vyslovený v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21.4.2011 čj. **1 Azs 5/2011 - 36**, podle něhož *"ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu a v této souvislosti štrasburský soud bere v úvahu mimo jiné i případné extraterritoriální účinky čl. 8 Úmluvy. V případě stěžovatele je však zřejmé, že nutnost vycestování natolik zásadní zásah do jeho osobního života nepředstavuje. S ohledem na stupeň integrace dotčených cizinců v České republice, na možnost jejich návratu do země původu a na další relevantní okolnosti nelze dovodit, že by zrovna Česká republika byla jedinou zemí, v níž by mohli společně naplňovat svůj soukromý, potažmo rodinný život."*

V případě návratu do vlasti se žalobkyně obávala také vojenského konfliktu vna Ukrajíně. K tomu soud uvádí, že ve správním soudnictví přezkoumávají soudy napadené

rozhodnutí podle právního a skutkového stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, proto soud neprováděl žalobkyní předkládané listinné důkazy, které se týkaly skutkového stavu po vydání napadeného rozhodnutí. Soud má za to, že z výše shrnutého odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný otázkou návratu do vlasti zabýval a že neshledal u žalobkyně důvodnou obavu z návratu do země původu z hledisek relevantních dle zákona o azylu. S ohledem na existenci možností domáhat se ochrany proti protiprávnímu jednání jiných osob v zemi původu, jakož i s ohledem na to, že žalobkyně nepobývala přímo v oblastech, v nichž konflikt hrozil (Doněcko a Luhansko), dospěl soud k závěru, že žalovaný neporušil ani ust. § 14a zákona o azylu. Ohledně obav žalobkyně z návratu soud vycházel opět z toho, že žalobkyně má možnosti obrátit se ve státě svého původu na ochranu prostřednictvím správních a jiných orgánů své země. Pokud jde o obavy z nezaměstnanosti v zemi původu, je zřejmé, že žalovaný řádně odůvodnil obecně vysokou nezaměstnanost na Ukrajině v současné době, nikoli související s politickou angažovaností žalobkyně či její matky.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 4. května 2015

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková